

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΝ

[Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας
'Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

ΙΔ

«Ετσι θάπαιναν πλέον και
τά σγόλια γύρω απ' το ει-
δύλλιο του, έτσι θά στα-
ματούσε κάθε φλυαρία, γι-
ατί—και αυτή είναι η αλή-
θεια—στ' Αθηναϊκά σαλό-
νια φλυαρούσαν χίλια δυο εις θάρος της δεσποινίδος Μάνου.

Γιατί συνέβαινε αυτό; 'Η ξέγγιγος είναι άπλη και εύκολονόητη; 'Η κυρίες και η δεσποινίδες της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας έ-
ζήλευαν!...

Την πρώτη έντύπωσι γιά τόν πριγκηπικό ειδύλλιο, την πρώτη
κατάπληξι, την διεδέχθη ό φθόνος. Κι' αυτός πειά έκυριάρχη-
σε επάνω σ' όλα, σέ κάθε καρδιά, σέ κάθε σκέψι, σέ κάθε αϊ-
σθημα. Κι' έφ' όσον δέν μπορούσαν νά θλάψουν διαφορετικά
την 'Ασπασία Μάνου, την έθωνούσαν και την έσχολίαζαν. 'Η
κακία και τόν μίσος τών 'Αθιδών, τέρας δικέφαλο, είχαν άφω-
πνισθή κι' έχυνε άβρόντως τό δηλητήριό του...

Όλη αυτή ή κακολογία, άν δέν έφθανε μέχρι τού πρίγκηπος
'Αλεξάνδρου, έφθανε όμως μέχρι της δίδος Μάνου. 'Αλλά ή
σεμνή κόρη έκαμνε ύπομονή. Έίχεν άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν
άγαπημένο της και ήξερε, ότι μιά ήμέρα, θά έφραζε τά στόμα-
τα πού φλυαρούσαν, ό 'Υμέναιος, ή έννοσίς της μέ τόν 'Ελληνα
πρίγκηπα.

Παρ' όλα αυτά όμως ό θόρυβος πού είχε δημιουργηθή γύρω
απ' τόν πριγκηπικό ειδύλλιο, δυσαρετούσε κάποιον υπερβολικά.
Κι' ό κάποιος αυτός ήταν ή επί τών πάντων έπαγρυπνούσα και
διά τά πάντα ένδιαφερομένη, ή τυπική, ή άψογος βασιλισσα
Σοφία.

Τό κουκουσουριό τών 'Αθηναϊκών σαλονιών, δέν άρ-
γησηε νά φτάσθαι μέχρι της Σοφίας. Και τό πράγμα
την δυσaréστησε. Δέν της ήταν καθόλου εύχάριστο τό
κουκουσουριό αυτό εις θάρος τού πρίγκηπος και της
νέας πού άγαπούσε. Σκεφτόταν, πολύ λογικά, ότι ή
φλυαρίες αυτές έπρεπε νά πάψουν, μέ κάθε τρόπο, έφ'
όσον μάλιστα ύπάρχαν τόσες πιθανότητες νά γίνη μιά
μέρα ή δεσποινίς Μάνου, σύζυγος τού 'Αλεξάνδρου.

Πώς θά σταματούσαν όμως τά σγόλια τών 'Αθηναίων
και τών 'Αθιδών, πάνω στο ζήτημα αυτό;

'Η βασιλισσα Σοφία δέν δυσκολεύτηκε νά βρής τόν
τρόπο σχετικώς. Παρεκάλεσε δηλαδή την πριγκίπισ-
σαν 'Ελένη νά είδοποιήση την δίδα Μάνου νά παρου-
σιασθή έμπρός της.

'Η 'Ελένη άνηούχησε στην αρχή, μή γνωρίζοντας
τόν λόγο, γιά τόν όποιο καλούσε ή μητέρα της την
δίδα Μάνου. Όστόσο δέν τόλμησε νά ρωτήση τί συμ-
βαίνει. 'Αιέλασε προθύμως νά είδοποιήση την δίδα 'Ασπασία
και εξετέλεσε αθήμερον την έντολή της μητρός της.

'Η πρόσκλησις της θασιλισσης αναστάτωση κυριολεκτικώς
την 'Ασπασία Μάνου. Γιατί την καλούσε ή θασιλισσα; Τί έ-
πρόκειτο νά της πη; 'Ασφαλώς θά της έκανε λόγο γιά τίς σχέ-
σεις της μέ τόν 'Αλέξανδρο...

Η σκέψεις αυτές έκαμαν την δεσποινίδα Μάνου ν' αγωνιά.
Δέν είχε την δύναμι νά έπισκεφθή την βασιλισσα και νά μιλή-
ση μαζί της, γιά τό μεγάλο της μυστικό. Θά τά έχανε, θά έ-
οσάτιζε...

Κι' όμως ή έντολή ήταν ρητή. Δέν μπορούσε νά την άποφύγ-
η. Έπρεπε νά ύπακούσθ.

Την ίδια μέρα, κοντά τό θράδυ, ή δις Μάνου συναντήθηκε
μέ τόν 'Αλέξανδρο. Ό πρίγκηπος είχε πειρί σπíti της, όπως συ-
νήθιζε νά κάνει συχνά τόν τελευταίο καιρό, γιά νά περάσθ με-
ρικές ώρες μαζί της, μακριά απ' τά ύποπτα και μοχθηρά μα-
τια τό κόσμου.

'Η 'Ασπασία τόν δέχτηκε πρόσχαρη, μά κάτω απ' τή χαρά
αυτή, ό έρωτευμένος πρίγκηπος, έμάνεψε την θλίψη και την α-
γωνία της άγαπημένης του. Κι' όταν ή ημέρα της 'Ασπασίας
τούς άφισε γιά λίγο μόνους, μέ την σεμνή διακριτικότητα πού
την διέκρινε και την άπέραντη στοργή πού είχε και γιά την κό-
ρη της και γιά τόν 'Αλέξανδρο, τόν όποιο θεωρούσε σχεδόν
παϊδί της, ό πρίγκηπος ρώτησε την λατρευτή του:

—'Αγάπη μου, τί έχεις;

—'Η 'Ασπασία κοκκίνισε έλαφρά.

—Τίποτε, 'Αλέξανδρε, απάντησε. Δέν έχω τίποτε. Πώς σου
ήρθε αυτή ή ιδέα;

—Κάτι μου κρύβεις, Μπίκα, είπε ό 'Αλέξανδρος. Προσπαθείς
νά φαίνεσαι χαρούμενη, αλλά κατά θάθος ύποφέρεις. Κάτι έ-
χεις, κάτι σέ βασανίζει...

—Όχι, όχι...

—Μά ναι. Μή μέ διαψεύδεις. Σέ ξέρω τόσο καλά! Ζω μέσα
στην καρδιά σου, τόσον καιρό τώρα. Έμαθα νά μαντεύω τίς
σκέψεις σου.

—'Η 'Ασπασία χαμήλωσε τό κεφάλι της.

—Βλέπεις, Μπίκα μου, της είπε ό Αλέξανδρος. Κάτι σου
συμβαίνει πραγματικώς. Κι' αυτό τό κάτι πρέπει νά μου τό πης,
χωρίς νά διστάζης. Έπρεπε νά μου τόχως πη κιόλας.

—'Η 'Ασπασία δέν μιλούσε.

—Ό πρίγκηπος άρχισε ν' άνησυχή σοβαρώς.

—Μά τί συμβαίνει, επιτέλους; Τή ρώτησε. Μά κάνεις ν' άγω-
νώ. 'Αγάπη μου, πές μου τί σου συμβαίνει...

—'Η δεσποινίς Μάνου σήκωσε τά έκφραστικά, ζωηρά μάτια
της, κύτταξε τόν άγαπημένο της μερικές στιγμές έπίμονα, σαν
νά ζητούσε νά πάρη θάρρος απ' τό αντίκρυσμά του και τέλος
τού είπε:

—Μή μέ παρεξηγήσθ, 'Αλέξανδρε. Θά σου πώ τί συμβαίνει.

Πότε δέν σοβόκρυφα τίποτε, άλλωστε. Μά...

—Έμπρός λοιπόν, γιάτί διστάζεις;

—'Ηθελα νά σου κάω προηγούμενος μιά θερμή παράκλησι.

—Και διστάζεις, καλή μου Μπίκα; Λέγε μου έλευθερα, τί
θέλεις;

—Θά σέ παρακαλέσω νά διατηρήσθ την ψυχραιμία
σου σχετικώς μ' αυτό πού θά σου πώ, νά μή θελήσθ
νά έπέμβης, πριν ίδουμέ τί συμβαίνει.

—Πώς; Όστε είνε τόσο σοβαρό τό μυστικό σου;

—Ναι, έγώ τό θρίσκω πολύ σοβαρό.

—Θέέ μου! Μίλησε, λοιπόν, Μπίκα, θά μέ τρελλά-

νής, άγαπημένη μου!

—Πρόκειται γιά την Μεγαλειότηά...

—Την μητέρα μου;

—Μάλιστα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν... μ' έκάλεσε νά μου μιλήσθ.

—Ό 'Αλέξανδρος συνοφρυσθήκε.

—Ναι; είτε κατοσυριάζοντας γιά καλά τώρα. Και
πότε συνέθεσθ αυτό;

—Σήμερα.

—Σήμερα; Και μέ ποιόν σέ είδοποίησε;

—Μέ την πριγκίπισσα 'Ελένη.

—'Ετσι; Περιέργο! Πώς δέν μου είπε τίποτε ή 'Ελένη;

—'Ηξερε ίσως πώς θά σου τό έλεγα έγώ.

—Ναι, πιθανώς. Λοιπόν;

—Δέν τό άντιλαμβάνεσαι, 'Αλέξανδρε; Άνησυχώ... τρέμω...
Με πνίγει, μέ σκοτώνει ή αγωνία... Γιά νά μέ καλή ή μητέρα
σου, θά πη πώς έχει κάτι σοβαρό νά μου πη. Κάτι δυσάρεστο
ίσως...

—Ό πρίγκηπος έσκυψε τό κεφάλι του κι' άρχισε νά σκέπτεται.

—'Η 'Ασπασία τόν κύτταξε μ' αγωνία.

—Όχι, όχι, δέν είνε δυνατόν. Είπε τέλος ό 'Αλέξανδρος. 'Ας
μην είμαστε άπασιόδοδοι. Είνε αδύνατον νά θέλθ τή δυστυχία
μας ή μητέρα μου. Μίλησα μαζί της άλλωστε, όπως ξέρεις.
Γνωρίζω τίς διαθέσεις της.

—Τότε γιάτί μέ καλεί;

—Αυτή ή σκέψις μέ βασανίζει και μένα, άγάπη μου, αλλά δέν
πρέπει ωστόσο ν' άνησυχώ... 'Ισως θέλει νά μιλήσθ απλώς
μαζί σου, γιά νά εξακριβώσθ τίς διαθέσεις σου. Ίσως πρόκει-
ται νά σου δώσθ καμμία συμβουλή...

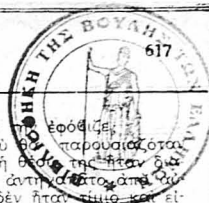
—Νομίζεις, 'Αλέξανδρε;

—Είμαι θέβαιος σχεδόν.

—Θέέ μου, δέν μπορείς νά καταλάβθ, πόσο μ' έχει αναστά-
τωση ή πρόσκλησις αυτή! Είμαι άνω-κάτω.

—Πρέπει νά είσαι ψυχραιμη, Μπίκα. Πρέπει νά σπεύσθ νά

πᾶς νὰ δῆς τὴ μητέρα μου.

— Φυσικά θὰ πάω. Ωστόσο δὲν θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἀπ' τὴν ἀγωνία μου.

— Σοὺ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἀγάπη μου. Πρέπει νάχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ἐφ' ὅσον ἀγαπιόμαστε, τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Οὐτὲ καὶ αὐτὴ ἡ μητέρα μου. Ναι, Μπικα μου, οὐτὲ οἱ γονεῖς μου, οὐτὲ κανεῖς.

Ἡ Ἀσπασία τοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπῃ, γεμάτο εὐγνωσμοῦ.

Τὴν παρηγοροῦσαν τόσο τὰ λόγια τοῦ!

Τὴν ἐμπύχωναν, τὴν ἐγείμιζαν μ' ἐλπίδες καὶ θάρρος.

Μολταυτὰ ἡ Ἀσπασία Μάνου δὲν κοιμήθηκε καθόλου τὴ νύχτα αὐτή. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ θρῖσκόταν τὴν ἐπομένη μὲρὸς στὴ μητέρα τοῦ ἀγαπημένου της, μὲρὸς στὴ βασιλίσσα, τὴν ἐτρόμαξε, παρὰ τὰ καθησυχαστικὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὴν ἔκανε νὰ καρδιοχτυπᾷ.

Δὲν εἶχε γλυκοχαράξῃ ἀκόμα, δὲν εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι τὴς ἐκνευρισμένη, γεμάτῃ ἀνησυχία.

Βλέποντάς τὴν ἡ μητέρα της νὰ ξυπνᾷ ἔτσι ἐνωρίς, ἀνησυχίησε καὶ τὴν ρώτησε τί τὴς συμβαίνει. Ἡ Ἀσπασία δὲν τὴς ἔκρυψε τίποτε. Μὰ καὶ ἡ μητέρα της προσπάθησε, ὥπως καὶ ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τὴν καθησυχάσῃ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Τὴς ἔδωσε καλὲς συμβουλές καὶ τὴς σύστησε νὰ εἴνῃ ἡρεμῇ καὶ ψυχραίμῃ. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως ἀπ' τὴ συνάντησιν αὐτὴ ἐξηρτάτο ὅλη της ἡ εὐτυχία...

Λίγο μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἡ Ἀσπασία εἶχε ἱτυρῆ, ἦταν ἐντελῶς ἔτοιμη.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ πᾶι στ' Ἀνάκτορα πρὶν φτάσῃ ἡ ὥρα ἔντεκα τοῦλάχιστον.

Τὶ θάκανε στὸ μεταξύ αὐτό; Πῶς θὰ περνοῦσαν ἡ τρεῖς αὐτὲς ὥρες τῆς ἀγωνίας τῆς τῆς φρικτῆς;

Νὰ μείνῃ στὸ σπῆτι δὲν μποροῦσε. Ὅλα τὴν ἐνοχλοῦσαν καὶ τὴν ἐξενοῦριζαν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν ἀδελφὴ της καὶ ἐγῆκαν ἔξω.

— Ποῦ θὰ πάμε; ρώτησε μὲ περιέργεια τὴν Ἀσπασία ἡ ἀδελφὴ της.

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία. Ὅπου τύχει...

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ παραξένοιε τὴν μικρότερη δίδω Μάνου, μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἐκείνη ἀτάλαξε, ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε στὴν ἀδελφὴ της. Κι' ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε τουφερά, τὴν ἀκολουθῆσε πρόθυμα.

Ὅταν κατηφόρῃσαν τὴν ὁδὸν Πατριάρχου Ἰωακείμ, ἡ Ἀσπασία φώναξε ἓνα σωφὲρ, ἀνέθηκε μὲ τὴν ἀδελφὴ της στὸ αὐτοκίνητο καὶ κατέβηκαν ὡς τὰ παλαιὰ Ἀνάκτορα. Ἐκεῖ μίᾳ ξαφνικῇ ἐμπνευσίᾳ τῆς ἦρθε. Καὶ φώναξε στὸ σωφὲρ:

— Πήγαινε στὸ Παλιὸ Φάληρο.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ περιπάτου αὐτοῦ ἦταν θεωμασία.

Λίγη ὥρα μετὰ τὸ φτάσιμό τους στὸ Φάληρο, ἡ Ἀσπασία Μάνου εἶχε ἀλλάξῃ ἐντελῶς. Εἶχε ξανᾶθρῃ τὸ θάρρος της καὶ τὴν ψυχραιμίᾳ της. Τὸ θαλασσινὸ ἀεράκι καὶ τὸ γαλανὸ φῶς ποῦ ἀπλωνόταν γύρω της, εἶχαν διώξῃ τὴς κακὲς σκέψεις ἀπ' τὸ μυαλό της.

Γιατὶ δίσταξε λοιπὸν;

Γιατὶ νὰ τρομάξῃ αὐτὴ, ποῦ τίποτε δὲν τὴν ἐφοβίε; Δὲν ἦταν ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ παρουσιαζόταν μπρὸς στὴ βασιλίσσα. Καὶ θεῖαια, τώρα ἡ βασίλισσα ἦταν ὅσο φορετικὴ. Ἀγαποῦσε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ τὸν Ἀλέξανδρο. Ἀλλὰ μήπως πάλιν τὸ αἰσθημὰ της δὲν ἦταν τιμω καὶ εὐλκρινές;

Ἔτσι, στὶς δέκα καὶ μισὴ ἡ Ἀσπασία ἀνέθηκε πάλιν στὴν Ἀθήνα, πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὡς τὸ σπῆτι της, ἄφησε ἐκεῖ τὴν ἀδελφὴ της, ἔρριξε μίᾳ γρήγορῃ ματιὰ στὸν καθρέφτη της καὶ ξαναπῆκε στὸ αὐτοκίνητο.

Μετὰ δέκα λεπτὰ θρῖσκόταν στ' Ἀνάκτορα.

Ἡ βασιλίσσα, εἰδοποιημένη ἀπ' τὴν προηγουμένη ἡμέρα, τὴν δέχτηκε ἀμέσως, τὴν δέχτηκε δὲ μὲ καλωσύνη καὶ χαμογελαστήν.

Τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο στὸ πρόσωπο τῆς βασιλίσσης Σοφίας ἐμπύχωσε πρὸ πολλοῦ τὴν δίδω Μάνου.

— Καθῆστε, δεσποινὶς Μάνου, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη καὶ γλυκύτητα ἡ βασιλίσσα. Καθῆστε ἐδῶ κοντά μου. Σᾶς ἐκάλεσα γιὰ νὰ μιλήσουμε μαζί...

Ἡ δεσποινὶς Μάνου ἐκάθησε κοντὰ στὴ βασιλίσσῃ. Ἦταν κάπως συνεσταλμένη ἀκόμα.

Ἡ Σοφία τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ θέλησε νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Ἀρχίσαι λοιπὸν νὰ τῆς μιλήσῃ στὴν ἀρχὴ γιὰ διάφορα πράγματα ἐντελῶς ἀσχετὰ πρὸς τὸ θέμα, τὸ ὅποιο τὴν ἐνδιέφερε:

— Πῶς εἶσθε λοιπὸν, δεσποινίς; Τὸν κ. πατέρα σας, τὸν βλέπουμε πρὸ συχνά. Μείναιτε ἐμῶς ἀρκετὰ χρόνια στὴν Εὐρώπῃ γιὰ τίς σπουδὲς σας. Σᾶς ἄρεσε τὸ Παρίσι;

— Ναι, πολὺ. Μεγαλειότητι, ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία.

— Εἶχα ἀρκετὸ καιρὸ νὰ σᾶς δῶ, δεσποινίς. Ἐγίναιτε πλέον μίᾳ χαριτωμένη κοπέλλα, τὸ καμάρὶ τῶν γονέων σας. Μαθαίνω ἀκόμα πῶς εἶστε πολὺ καλὴ, πολὺ ἀξιοπᾶνθη. Σᾶς ἀρέσουν τὰ σπῆρα. Συχνά μιλάτε κάμναιτε ἐκδρομὲς στὰ περὶ ὅλα μετὰ τὴν πριγκίπισσα Ἐλένη καὶ τὸν πριγκίπῃ Ἀλέξανδρον, ὁ ὅποιος σᾶς ἐκτιμᾷ πολὺ, ὅπως γνωρίζω...

Ἡ Ἀσπασία Μάνου κοκκίνισε.

Ἡ τελευταία φράσις τῆς βασιλίσσης τὴν εἶχε ἀγγίξει στὴν καρδίᾳ, στὴν ἐρωτευμένη τὴν καρδίᾳ, τὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἔρωτα νιάτῃ τὸν Ἀλέξανδρον.

— Γιατὶ δὲν μιλάτε; τῆς εἶπε ἡ βασιλίσσα. Ὁ δὲν ποιεῖ νὰ εἶστε ντροπαλὴ μαζί μου, δεσποινίς Μάνου;

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότητι! ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία.

— Λοιπὸν... Πέστε μου κάτι. Σᾶς εἰναισθεῖς ἡ συντροφιά τοῦ πριγκίπῃ;

Καὶ πάλιν ἡ Ἀσπασία ἔσκυψε ντροπαλὰ τὸ ὠραῖο της κεφάλι.

— Μὰ γιατί διστάζετε ν' ἀπαντήσετε; τῆς εἶπε ἡ βασιλίσσα. Ἐμπρός! Ξεθαρρύνετε. Δὲν σὰ πινᾷνε καθόλου αὐτὸ τὸ ντροπαλὸ ὕφος. Τὸ ἀδικαιοῦν ὅμως ντροπαλὸ ἄλλωστε. Πέντε μου λοιπὸν, σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ συντροφιά τοῦ πριγκίπῃ;

— Ναι, Μεγαλειότητι, πολὺ. Ὁ ὕψιλότατος εἶνε πολὺ καλὸς μαζί μου, πολὺ εὐγενικός. — Ὡραίᾳ! Κι' ἐγὼ εἰμ' εὐχάριστη γιὰ τὴν φιλίᾳ σας αὐτὴ.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότητι! Ἡ καλωσύνη σας...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ πριγκίπισσα Ἀσπασία, μὲ τὴν χαριτωμένην κόρη της Ἀλεξάνδρα.

(Τελευταία φωτογραφία)